

Постоји нарочита врста закономерности која се непрестано понавља у свим нашим полемикама, споровима и идеолошким сукобима. А она се састоји у томе да се већ после неколико текстова и реаговања мора поставити наизглед сувишно питање, о суштини и природи самог спора о коме је реч. Неопходно је зато непрестано подсећати мање или више острашћене и горљиве учеснике спора на почетне ставове који су и довели до захуктавања расправе.

Када је у питању спор на тзв. националној десници проистекао из реаговања на ставове, пре свега Слободана Антонића, а делом и Ђорђа Вукадиновића поводом последњих догађаја везаних за одлуку Међународног суда правде и предлог српске резолуције у Генералној скупштини, веома брзо се расправа као по неком неписаном правилу изродила у непринципијелан и груб идеолошки и политички обрачун не само са овом двојицом аутора већ са укупним деловањем и опредељењем Нове српске политичке мисли. Као да се негде само чекала добра и погодна прилика да се покрене већ припремљена кампања и да се овај сајт провуче кроз својеврсног вербалног топлог зеца и представи као недовољно „патриотски“ оријентисан и „национално“ одређен и профилисан.

Код нас је, иначе, веома танка и порозна линија идеолошких и политичких подела, па се често, као и овога пута, дешава да и најистакнутији борци за националне интересе, нападани годинама за национализам и ширење националистичке идеологије, постају највећи издајници, опортунисти и политичке слугерање. Као да се једним потезом пера брише све што су сада жестоких нападима изложени аутори написали у протеклим годинама и учинили на афирмацији српског националног идентита и интереса. Тако Слободан Антонић и Ђорђе Вукадиновић постају волшебно најгрлатији и највећи „гласноговорници“ владајућег режима, „портпароли“ министарства спољних послова и коначно Демократске странке. Као да се заборавља да је политичка анализа жива делатност у којој је најважније одржати неопходан ниво објективности и ваљане и сериозне аргументације. А управо је то најтежи подухват и то зна свако ко се бавио овим често незахвалним и варљивим послом.

У нашим споровима се веома брзо прелази на ниво личних и политичких дисквалификација, дифamacија и денунцијација. То се, нажалост, догодило и овог пута. Нова српска политичка мисао никада није била секташки и једнострано идеолошки устројени политички пројекат. Сарадници овог, без сумње, утицајног часописа и сајта нису били истомишљеници у многим приликама и политичким питањима и оценама. То се односи и на веома осетљиве проблеме везане за одбрану и артикулацију националних

интереса.

Највећа снага НСПМ-а је и била у настојању да се у нашем друштву отвори и подржи озбиљан теоријски и друштвени дијалог који неће бити пука симулација идејног плурализма, толеранције и критички инониране мисли. Нову српску политичку мисао нисам никада доживљавао као некакав озлоглашени бастион националистичке деснице, већ као делатну интелектуалну заједницу, каквих је веома мало у нашој јавности. Колико је она то и данас, не зависи само од њених сарадника, већ и од других околности. Зато се овде и не ради о фаталној пукотини већ о настојању да се успостави својеврсни монопол на одређивање степена патриотске и националне подобности и деловања, о давању тапија на ексклузивно право да се другима деле лекције о издајништву.

Може се рећи да је НСПМ био нека врста полазне тачке за многе ауторе који учествују у овој умногоне недостојној полемици, који сада учествују у јавном животу и пишу на новим сајтовима и другим часописима. То само подиже вредност и значај Нове српске политичке мисли. На овом сајту није постојала и, верујем да не постоји, доминантна идеолошка струја, али постоји јасно негативно одређење према неолибералном концепту вођења економске политике, пљачкарској приватизацији, изневеравању демократских принципа, популистички вођеној културној политици. Зато говорити о издаји идеологије које су уз незнатне измене преузели Слободан Антонић и Ђорђе Вукадиновић од деветнаестовековних кафанских патриота и Добрице Ћосића може само Светислав Басара који је ову расправу искористио да зада коначан ударац својим архиполитичким противницима. Као и много пута до сада, осим изношења прегршт увреда и чаршијских аброва он је промашио тему. Али ипак није пропустио прилику да се придружи самозваном хиперпатриотском хору (какав парадокс) који тврди да су Антонић и Вукадиновић и НСПМ преврнули ћурак наопако и сада су уместо тајних саветника ДСС-а постали дворски телали Демократске странке.

Да ли неко уопште чита текстове Слободана Антонића чија је констатација о томе да Тадић и Јеремић нису једнодимензионални квислинзи изазвала толико оспоравања његовог целокупног досадашњег деловања. Тај толико оспоравани текст се не разликује од многобројних текстова које је написао Слободан Антонић и садржи веома прецизну анализу политичких и друштвених догађања након доношења одлуке Међународног суда правде, да Декларација о проглашавању независности Косова није повредила међународно право. А управо је на сајту Нове српске политичке мисли објављено на десетине текстова који представљају веома озбиљну и аргументовану критику тзв. међународног права и политике коју воде велике силе на Косову. Све је то бачено у воду, а НСПМ је проглашена за недовољно патриотски оријентисану опортунистичку и слугерањску.

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 15 септембар 2010 14:13

Немам намеру да у овом тексту браним Слободана Антонића и Ђорђа Вукадиновића, они то знају и сами. Не могу да прихватим овакву врсту политичког обрачуна и поништавање вишегодишњег напора и хтења многобројних аутора који су градили и стварали утицај и углед Нове српске политичке мисли, часописа и сајта, који није оличавао једноумље и идеолошку унисоност. А у нашим политичким и друштвеним приликама, у којима несумњиво влада идеолошка и политичка искључивост, то није занемарљиво достигнуће.